

[Lone Dybkjær.]

ger, der blev truffet dengang. Det betød, at man pludselig sagde: nu skal det altså være, nu skal I i gang, for nu skal vi have studerende i løbet af meget kort tid. Vel var de tekniske faciliteter i orden, men de studerende og lærerne og bekendtgørelserne og studieplanerne ramlede ned i hovedet på hinanden, og så simpelt er det ikke at opbygge et nyt universitet, at man kan gøre det praktisk taget totalt uden planlægning.

Derfor mener jeg, at når man snakker om Roskilde universitetscenter, så er der, sådan som det også før har været fremhævet, tale om, at der er fejl på begge sider. Oven i det må man naturligvis lægge, at dette er blevet lavet på 1960ernes præmisser og skal vurderes i 1970ernes situation, som jo unægtelig er en ganske anden.

Alt dette fører efter min opfattelse, efter det radikale venstres opfattelse, til, at der næsten naturnødvendigt må være problemer med Roskilde universitetscenter, og det var også baggrunden for, at vi tilsluttede os nedsættelsen af det eksterne rektorat. Jeg nævnte dengang, at vi var betænkelige ved det eksterne rektorat, men vi gav tilslutning, fordi vi foretrak, at man etablerede en meget stærk faglig styring fremfor en politisk styring herindefra. Jeg vil godt understrege, at vi dengang fremhævede, at vi synes, at det eksterne rektorat og denne indgriben var en ekstraordinært hård ting, som man faktisk ikke havde set andre steder i Europa.

Så kommer vi til RUCs nuværende situation, og dér må man vel som baggrund for handlemåden hos de studerende, som jeg stadig synes har gjort tingene noget vanskelige, sige, at overgangsordningerne kom sent. Igen synes jeg nok, at man må sige, at det har været præget af fejl på begge sider. De studerende har haft fejl, og jeg tror også, det har været svært for det eksterne rektorat i første omgang lige præcis at finde de rigtige veje til at komme igennem med forhandlinger på i centeret. Der er naturligvis tale om en helt ny situation både for de studerende, for de lærere, der er på universitetet, og for det eksterne rektorat, og det kan ikke nytte noget, at man tror, at en sådan situation løses i løbet af en måned eller to. Dér synes jeg det er meget vigtigt, at man her fra folketinget gør sig klart, hvad

det egentlig er, der er tale om, og passer på, at der ikke bliver alt for stor proportionsforvridning. Roskilde universitetscenter er på størrelse med en kommuneskole i Hvidovre, endda en middelstor skole i Hvidovre kommune, så man skal altså ligesom holde tingene en lille smule på plads.

Så vil jeg godt sige om den måde, selve forhandlingerne er forløbet på, at vi har været temmelig betænkelige ved den måde, undervisningsministeren har grebet sagen an på ved relegationen. Det er ud fra den betragtning, at vi — så vidt jeg kan se — i relegationsinstitutet, eller hvordan man nu skal udtrykke det, har en tosidig ting, nemlig én, der relegerer, og én, man kan anke til. Her er der ligesom tale om, at ankeinstansen allerede i første omgang har grebet ind, og derfor vil der efter det ikke være nogen muligheder for appel for nogen parter, og det ligger nok klart i den nuværende styrelseslov, at det skal der være.

Så vil jeg sige, at forhandlingsresultatet efter min opfattelse ser ud til at være et godt resultat. Men i øvrigt mener jeg ikke, det kan være folketingets opgave at gå ned i nogle faglige vurderinger af forhandlingsresultatet. Jeg mener ganske enkelt ikke, at vi har nogen kompetence til det, og jeg mener, at det bedste, vi kan gøre, er at have en række censorer og fagligt kompetente folk, der varetager disse ting. Det kan ikke være vores opgave at gå i detaljer omkring dette spørgsmål; vi ejer ikke evnerne til det.

Når man så kigger på spørgsmålet om RUCs fremtid, skal jeg med det samme sige, at ikke nogen af de mange dagsordener, der har været fremsat, kan det radikale venstre tilslutte sig. Dér synes jeg nok man kommer til at vurdere, hvad det er, man taler om, for der er jo ikke blot tale om nogle bygninger nede på Roskilde universitetscenter. Der er også tale om nogle medarbejdere af forskellig art, og der er fremfor alt tale om nogle studerende; endelig er der jo også tale om nogle andre universiteter. Spørgsmålet er, hvis vi virkelig tager et sådant skridt i dag, at vi skrider til at lukke Roskilde universitetscenter, hvilke konsekvenser det så vil få for de andre universiteter. Så kan det godt være, at et flertal herinde føler, at nu har man taget det første skridt, og så kan man såmænd passende tage de næste. Jeg synes nok, man må sige, at man